

РЕШЕНИЕ

№ 17437

гр. С, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разглежда докладваното от С И Гражданско дело № 20231110131929 по описа за 2023 година

Предявен е иск от “А” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.”С К” № 2, представлявано от М П И и К В, чрез адв.Х., със съдебен адрес гр.С, бул.”П Е“ № 64, ет.3, ап.7, насочен срещу ЗК „Л И“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.”Ч В“ № 51Д, представлявано от П Д. и С А, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 15850.18 лв., представляваща регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение от 15 835.18 лв. по щета № ... и 15.00 лв. ликвидационни разноски по определянето му, ведно със законната лихва, считано от подаване исковата молба – 09.06.2023 г., до окончателното плащане на дължимото.

Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 07.02.2022 г. около 20.54 ч. в гр.С, на кръстовището на ул.”Г“ и ул.”Ц А“, е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което застрахованият в ответното дружество водач на л.а.Х С с рег.№ ..., е ударил десностоящия му л.а.Л Р с рег.№ ..., застрахован при ищеца. За събитието е съставен двустранен констативен протокол, в който за виновен се е признал водачът на л.а.Х.

Ищецът сочи, че собственикът на л.а.Л Р, застрахован при него по имуществена застраховка „Каско“, е подал уведомление, по което е образувана щета № Навежда, че разноските по отремонтване на л.а. възлизат на 15835.18 лв., които са заплатени на сервиза, на който е възложен ремонтът. Отделно от това ищецът е направил допълнителни ликвидационни разноски от 15.00 лв.

Ищецът твърди, че е поканил ответника да му възстанови заплатеното застрахователно обезщетение, но същият е отказал.

В срока за отговор, ответникът е депозирал такъв, с който оспорва предявения иск.

Ответникът оспорва иска по основание и размер. Поддържа се становище, че представения към исковата молба двустранен констативен протокол не е съставен в съответствие с Наредба ІЗ-41 за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисия за финансов надзор и Информационния център към Гаранционен фонд. Според ответника, от така съставения протокол не става ясно какви са обстоятелствата около настъпилото ПТП.

Ответникът оспорва описания в исковата молба механизъм на настъпване на процесното ПТП, като изразява становище, че той не се подкрепя от представения двустранен констативен протокол. В същото време поддържа становище, че не се установява вина на застрахования при него водач. Изразява мнение, че водачът на л.а.Л Р, е имал възможност да преотврати произшествието. В условията на евентуалност се прави възражение за съпричиняване на вреденосния резултат от водача на л.а.Л Р.

Ответникът оспорва вида, характера и степента на уврежданията по л.а.Л Р, като прави оплакване и за завишаване на размера на претендираните вреди. Според ответника, заплатеното от ищеца обезщетение по представените му фактури от доверен сервиз, не обвързват застрахователя на виновния водач. Отбелязва се, че разходите за ремонт са завишени поради завишаване стойността на вложените нови части, на ставките и на стойностите на труд, консумативи и нормовреме, без да се приложи корекционен коефициент /съобразно експлоатационния период на автомобила/.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявения иск.

В съдебно заседание страните се представляват от упълномощени представители, които поддържат направените с исковата молба и отговора към нея съответно искания и възражения.

По делото са ангажирани писмени доказателства, назначена и изслушана е съдебно-автотехническа експертиза.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената като писмено доказателство застрахователна полица № ..., ведно с Анекс № 1/11.01.2022 г. е видно, че между ищцовото дружество и „ОББ И“ ЕАД, е сключен договор за застраховане на л.а.Л Р с рег.№ ..., с валидност на полицата от 00.00 ч. на 10.01.2022 г. до 23.59 ч. на 09.01.2023 г. Съдържанието на застрахователното правоотношение е видно от представените Общи условия за застраховка на моторни превозни средства /“Каско“/.

На 07.02.2022 г. в гр.С, на кръстовището на ул.“Г“ и ул.“Ц А“, е настъпило ПТП със застрахования л.а.Л Р, който е бил ударен от идващия отляво л.а.Х. За произшествието е съставен двустранен констативен протокол, в който за виновен се е признал водачът на л.а.Х.

Във връзка със случая, представител на собственика на л.а.Л Р, е подал до ищцовото дружество на 08.02.2022 г. заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС, по което е образувана щета № По последната са съставени опис на щетите и на претенция и опис-заключение по щета. Ремонтът е възложен на автосервиз „М П“ ЕООД, който е издадал фактура № .../27.04.2022 г., фактура № .../27.04.2022 г. След съставен доклад № ... от 20.06.2022 г., стойността на ремонта е изплаена от ищцовото дружество с платегно

нареждане от 18.07.2022 г.

След заявена от ищеца към ответника регресна претенция във връзка с процесния случай, от страна на „Л И“ АД е изготвен отговор, в който е посочено, че се отказва плащане, тъй като произшествието не е причинено виновно и противоправно от застрахования в това дружество водач.

От заключението по съдебно-автотехническата експертиза, се установява наличието на причинно-следствена връзка между описания в исковата молба механизъм на произшествието и признатите от застрахователя увреждания по л.а.Л Р. Отражено е, че произшествието е настъпило, тъй като водачът на л.а.Х, движейки се по ул.“Ц А“, като е достигнал кръстовището с ул.“У Г“, не е пропуснал преминаващия л.а.Л Р. Вещото лице подробно е описало участъкът от пътя, на който е възникнало ПТП-то, вкл. наличната хоризонтална и вертикална маркировка. Според експерта, причините за настъпване на произшествието са от субективен характер, а именно избраната скорост на движение, както и действията на водача на л.а.Х с органите на управление на автомобила – кормилна, горивна и спирачна уредба. По отношение възможността за предотвратяване на инцидента, вещото лице сочи, че така е налице за водача на л.а.Х ако е имал по-голяма концентрация и внимание, за да съобрази навлизане от дясната му страна на автомобили от ул.“У Г“, а за водача на л.а.Л Р – ако е имал възможност при навлизане на л.а.Х да отклони автомобила си. При защита на заключението си в о.с.з. инж.С. с категоричност заявява, че с оглед уврежданията по автомобилите, може да се приеме, че водачът на л.а.Л Р не се е движел с превишена скорост, както и че пръв в кръстовището е навлязъл л.а.Л Р.

Стойността на щетите по л.а.Л Р е определен на 15074.00 лв., респ. 15089.00 лв. с вкл. ликвидационни разноски от 15.00 лв., като вещото лице пояснява, че е взело предвид цени на нови оригинални части, доколкото към датата на произшествието са изминали едва 27 дни от първата регистрация на автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.411 от КЗ. Това е иск е на суброгирал се в правата на увредения, застраховател срещу застрахователя на прекия причинител на вредата. За възникване на регресното право на застрахователя по имуществена застраховка срещу отговорния за деликта, е необходимо да са налице следните три групи юридически факти: от една страна, възникнало право на увредения срещу причинителя на вредата на основание непозволено увреждане, вкл. в хипотезите на чл.47-49 ЗЗД, от друга страна, наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения с период на покритие към датата на настъпване на вредите, както и застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по иска, и на трето място - извършено валидно плащане на застрахователя по договора за имуществено застраховане в обезщетение на настъпилите вреди.

От събраните в хода на производството писмени доказателства по безспорен начин

се установява наличието на договор между ищеца и увредения за имуществено застраховане - застрахователна полица № ..., ведно с Анекс № 1/11.01.2022 г.

В същото време, ответникът не оспорва, че с другия участник в ПТП-то, а именно собственика на участвалия в произшествието л.а.Х, се намира в облигационно правоотношение по застраховка ГО.

Спорни между страните са механизмът на настъпване на процесното ПТП и размера на причинените вреди.

В тази насока следва да се отбележи, че от заключението на вещото лице, което е прието от съда и неоспорено от страните се установява, че в случая се касае за произшествие, настъпило поради отнето предимство на кръстовище с равнозначни пътища. В тази насока са изявленията и на двамата водачи, направени в съставения двустранен констативен протокол. Описаните от тях обстоятелства изцяло се възприемат от вещото лице, което ги обяснява от техническа гл.т. При защита на заключението си в о.с.з. експертът подробно изяснява поведението и на двамата водачи към момента на настъпване на произшествието, ръководейки се единствено от обективни факти, каквито са получените увреждания по автомобилите.

С оглед на това съдът приема, че от страна на водача на л.а.Х е допуснато нарушение на чл.48 от ЗДвП, според който на кръстовище, образувано от равнозначни пътища, водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна, а водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне релсовите пътни превозни средства независимо от местоположението и посоката им на движение. В същото време чл.47 от ЗДвП въвежда още едно задължение за водачите на пътни превозни средства, приближаващи се към кръстовище, и то е да се движат с такава скорост, че при необходимост да могат да спрат и да пропуснат участниците в движението, които имат предимство. С оглед на това и на конкретно изяснените факти по делото, съдът намира, че водачът на л.а.Х е нарушил и двете посочени норми от ЗДвП, с което е станал единствена причина за настъпване на процесното ПТП. От събрания доказателствен материал не се установява каквото и да е поведение на водача на л.а.Л Р, което да е довело или допринесло в някаква спетен за настъпване на вредоносния резултат. С оглед на това и възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно.

По отношение размера на щетите следва да се има предвид, че в своята практика ВКС приема, че обезщетението по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" обхваща действителната стойност на причинената вреда, чийто размер е ограничен до застрахователната сума по договора. Съобразно предвиденото в чл.400, ал.1 от КЗ, действителната стойност на застрахованото имущество е тази, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество. Затова адекватно и реално овъзмездяване на вредите се получава при съобразени средни пазарни цени на средствата, необходими за възстановяване на щетите, оценени към момента на настъпването им, без овехтяване, вложени за нови части, материали и труд. Определянето на по-високи цени от

специализиран фирмен сервиз, оторизиран за съответното МПС, би било в нарушение на императивното нормативно ограничение. При направени по-големи разходи след извършен ремонт в нарочен сервиз, застрахователното обезщетение отново се дължи по средни пазарни цени по време на настъпване на застрахователното събитие, доколкото договореностите между собственика на увредения автомобил и неговия застраховател не могат да бъдат противопоставени на застрахователя на виновния за причинените увреждания водач /в този смисъл решение № 209/30.01.2012 г., постановено по т. д. № 1069/2010 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК и решение № 4666/28.06.2017 г., постановено по гр.д.№ 5429/2017 г. по описа на СГС, ГО, IV-А въззивен състав/.

В случая, при преценката си относно начина на обезщетяване на причинените вреди по застрахованото имущество следва да се отчете фактът, че процесният л.а.Л Р към датата на настъпване на ПТП-то е с експлоатационен период от 27 дни, т.е. същият е в гаранция, като не може да се приеме, че увредените детайли /както и автомобилът като цяло/ са намалили стойността си поради амортизация. Поради това задължението на застрахователя да го възстанови във вида, в който е бил преди произшествието предполага да бъдат вложени нови оригинални части, стойността на които е взета предвид от вещото лице в приетото по делото заключение по автотехническата експертиза.

Ето защо, с оглед посоченото от вещото лице по приетото и неоспорено от страните заключение по съдебно-автотехническата експертиза, което съдът кредитира изцяло като изготвено от лице с познания в изследваната област, пълно, непротиворечиво и съответстващо на останалия доказателствен материал, следва да се приеме, че от процесното произшествие на застрахования при ищеца автомобил са причинени щети в размер на 15074.00 лв., към която сума се добавят и извършените ликвидационни разноси по определяне на обезщетението от 15.00 лв. С оглед на това, предявеният иск се явява основателен и доказан до установения от вещото лице размер, а за разликата до пълния предявен от 15850.18 лв. следва да се отхвърли.

Като законна последица от уважаване на иска, върху приетия за основателен размер, следва да се присъди и поисканата законна лихва от подаване на исковата молба – 09.06.2023 г., до окончателното плащане на дължимото.

Предвид изхода на спора, всяка от страните има право на разноси, каквото искане е направила и пълномощникът ѝ е представил списък по чл.80 от ГПК. След запознаване с приложените към делото платежни документи, съдът констатира, че вписаните в списъка разноси на ищеца са реално извършени, като претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение е в минимален размер с вкл.ДДС, съобразно материалния интерес по делото и предвиденото в чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 на Висшя адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед на това възражението на ответника за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар се явява неоснователно. От заплатената по делото сума от 3085.43 лв., съобразно изхода на делото, следва да му се присъдят 2937.26 лв.

На ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение от 150.00 лв., съобразно фактическата и правна сложност на делото, обема събран доказателствен материал, броя проведени съдебни заседания, действително осъществените от пълномощника на ответника действия по защитата му, както и разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.78, ал.8 от ГПК. Освен това ответникът е заплатил и 250.00 лв. депозит за автотехническа експертиза. С оглед отхвърлената част от иска, от тези разноски на „Л И“ АД следва да се присъдят 19.21 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Л И“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.“Ч В“ № 51Д, представлявано от П Д. и С А, да заплати на “А” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.“С К” № 2, представлявано от М П И и К В, сумата от 15089.00 лв., представляваща регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение от 15 074.00 лв. по щета № ... и 15.00 лв. ликвидационни разноски по определянето му, ведно със законната лихва, считано от подаване исковата молба – 09.06.2023 г., до окончателното плащане на дължимото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 15850.18 лв..

ОСЪЖДА ЗК „Л И“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.“Ч В“ № 51Д, представлявано от П Д. и С А, да заплати на “А” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.“С К” № 2, представлявано от М П И и К В, сумата от 2937.26 лв., представляваща направени от ищеца разноски по делото, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА “А” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.“С К” № 2, представлявано от М П И и К В, да заплати на ЗК „Л И“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.“Ч В“ № 51Д, представлявано от П Д. и С А, сумата от 19.21 лв., представляваща направени от ответника разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____